

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Waarin een Koninklijke Intocht beschreven wordt.

Een jaar ging voorbij, eilaas, voor Vlaanderen een droevig jaar ! Vlaanderen was een wingewest van Frankrijk. Raoul de Nesle bestuurde het in 's konings naam. Nieuwe publicaties en verordeningen werden uitgevaardigd. De Leliaarts zegevierden. Filips de Schoone en Johanna van Navarre zouden het overwonnen gebied bezoeken en kozen daartoe de Meimaand van het jaar 1301.

Den 13^{en} deed het vorstenpaar zijn intocht binnen Douai. Van hier reisde het naar Rijsel, Doornik, Kortrijk, Oudenaarde en Gent. In de laatste stad verbleven Filips en Johanna gedurende de gansche Sinxenweek. En overal juichten de Leliaarts, de valsche Vlamingen ! Ja, zij bewezen eere aan de trouweloozen, die een afgeleefden grijsaard, diens zonen en dochter ¹⁾ en een en vijftig Vlaamsche edelen wederrechtelijk gevangen hielden.

Maar overal ook zweeg het volk !

Al is een vorst omringd van krijgslieden, al wordt hij geveleid door de grooten, toch is hij maar sterk, zoo er voor hem liefde en eerbied heerscht in het harte des volks. Zulks zou ook in 't land van Leye en Schelde blijken.

Na Gent kwam de beurt aan Brugge.

*
* *
*

— 'k Wilde, dat ik ergens in 't land der Saracenen vleesch verkocht ! gromde Jan Breydel op een lieflijken Meimorgen zijne woning binnentredend.

1) Filippine, Gwydes dochter, was ook in Frankrijk gevangen, toen ze door Filip verraderlijk naar zijn hof gelokt werd.

— Ge zijt vroeg uitgeweest, baas, zei Flip, zijn knecht, die ijverig bezig was, een schaap in stukken te snijden.

— Ik wilde Brugge eens bekijken.

— En is 't schoon ?

— Op mijn woord, ja, 't is schoon ! De Leliaarts hebben zich uitgesloofd. En een burger moet dat machteloos aanzien !

— De Klauwaarts konden hunne woningen met rouwflours behangen, hernam Flip. Doch de Leliaarts zouden het gewis verbieden, en die vleiersbende is tegenwoordig de baas.

— Helaas, ge hebt gelijk ! Is 't niet om eene beroerte te krijgen van ergeis, wanneer ge aanschouwt, hoe onze goede stede als 't ware omgekeerd wordt voor den vijand des lands ! En waarachtig, Flip, ons volk laat zich door al die pracht misleiden. De burgers zijn op de been. Zij, hunne vrouwen en kinderen dragen de beste plunje. Ze lachen en schetteren, als vierden ze waarlijk feest !

— Ons volk slaapt nog, baas. Het moet eens goed bij de ooren getrokken worden, en wees gerust de Franschen zullen dat wel doen.

— Hoe eer, hoe beter ! riep de deken driftig uit. Als de Bruggelingen eenige ferme kaakslagen krijgen, schieten ze wakker. Nu schijnen ze naar hunne goede raadgevers niet te luisteren. Te Gent moet het ook wat geweest zijn bij de intrede van den koning ! Daar heeft de burgerij de gelegenheid gebruikt, om vermindering van lasten te vragen. En Filips de Schoone heeft sommige tolln en de rechten op 't bier afgeschafft. Onze stadgenooten mogen niets verzoeken op straffe van met het zwaard gedood te worden. Heden morgen is die ordonnantie afgekondigd. Nu, door gunsten van den vreemdeling af te smeeken, erkennen ze zijn gezag. Begrepen de lieden dat maar !

— Dus de Leliaarts dreigen ons al een kopje kleiner te maken ! Laat ze maar doen, baas ! Mijn grootmoeder zaliger zei altijd, dat ik een waarzeggenden geest bezit. 't Braaf oudje vertelde wel eens meer iets, dat ze uit haar duim zoog, maar toen had ze toch gelijk, geloof ik. En meester, luister naar mijne voorspelling ! De slipdragers der Franschen, onze brave Leliaarts, versieren de stad en ze sparen geen geld. Maar onder in den zak vindt men de rekening. En weet ge wie die betalen zal ? Gij, en ik, en De Coninc en de wever op den hoek, en Klaas, de verver, en Franciscus de touwslager, en Jan en alleman, behalve de groote heeren ! Vat ge het baas ?

— Ge wilt zeggen, dat men het volk belastingen zal opleggen, om de kosten der feesten te dekken.

— Ge slaat den nagel op den kop, baas ! Dat is de eerste kaakslag en een goede, een klinkende. De burgers zullen de oogen reeds opentrekken. Maar ik ga voort, zooals dronken Joos zei, toen hij in de moddergracht viel. Vandaag genieten wij de hooge eere, koning Filips' doorluchtige huisplaag binnen onze muren te krijgen. Zie baas, — en de knecht kneep de oogen dicht, als of hij al 't fijne van de zaak wist — dat wijfke is een tang, een slangenvel. Ze zal wel iets nieuws, neen veel nieuws, uitdenken, om de Vlamingen te tergen. Zij zal den tweeden, den derden, en den vierden en ook nog den vijfden, en alle Heiligen weten den hoeveelsten kaakslag geven. En dan zullen de burgers geheel wakker schieten, rechtspringen, hun wapen grijpen... en op dien stond zijn de poppen aan het dansen ! 't Zal er hevig toe gaan en baas, geloof me, dan is 't amen en uit met al de Fransche verdrukking en judasseriej.

— Ik hoop, dat gij de waarheid spreekt, antwoordde Breydel.

Denk aan de voorspelling van grootmoeder zaliger, meester. Ziezoo, dit schaap zal nooit meer gras eten. Met evenveel genoegens sneed ik een Leliaart, ja, Mevrouw Slangenvel van Parijs, in boutjes, lapkes, of maakte ik er vleeschpasteitjes van... niet voor onze klanten, baas, maar voor den zwarten leeuw !

— Flip is weer bezig, zei Arnold, die juist uit de huiskamer kwam en de laatste woorden verstaan had.

— Waar 't hart van vol is, loopt de mond van over, gekte de knecht.

— Oom, vroeg Arnold aan den deken, wilt ge mij verlof geven in de stad te gaan ?

— Och, jongen, ge moogt doen, gelijk ge verkiest ! De ambachten zijn opgeroepen, en ik, de hoofdman der beenhouwers, moet op de Markt aanwezig zijn met mijne macecliers. Ik was stellig van plan, vlakaf te weigeren, doch vriend de Coninc wist zoo wel te praten, dat ik dan toch maar gaan zal. Gij, Arnold, begeert ge zoo vurig den Franschen koning en zijne valsche vrouwe te zien ? Wenscht ge getuige te zijn van de slaafsche onderwerping der Leliaarts ? Ach, voor mij kan zulks niets anders dan een pijnlijk tooneel wezen !

— Oom ik ga niet om de overheerschers eer te bewijzen, wel integendeel ! riep de neef met vuur.

— Ei zoo, broeit er misschien iets in uw kop ? Voor den dag er dan mee !

— Welnu, oom, meer dan vijftig jonge kerels zullen zich tusschen het volk verspreiden en het ophitsen, de Leliaarts uit te jouwen. 't Geroep der Klauwaarts zal boven 't gejuich der valsche Vlamingen klinken en Filips de Schoone kan dan zelf hooren, hoe onze burgers jegens hem gestemd zijn.

-- Geen slecht plan, merkte Breydel glimlachend op. Maar jongen, er kan niets van komen. Ik herken in u uw braven vader, die spoorloos verdween, vervolgde Breydel. Hij was een schoone, vurige Vlaming. Doch neef, 't tijdstip om ons tegen Frankrijk te verzetten, is nog niet gekomen. 't Volk moet meer voorbereid zijn.

— Eene rammeling krijgen ! onderbrak Arnold. Wacht maar !

-- Deken De Coninc, ging Breydel voort, heeft ons allen den raad gegeven, heden kalm te zijn. Er zal zich wel eene betere gelegenheid voor doen, om den strijd voor de goede zaak aan te vangen. Gij wilt de menigte aansporen de Leliaarts uit te jouwen. Wellicht luisterden de meesten niet naar u. En wat zou het einde wezen ? Vijftig jonge, kloeke gasten, die weldra de beste diensten kunnen verrichten voor Vlaanderen, werden nu gegrepen en misschien gedood. Daarom Arnold, begeef u onmiddellijk naar uwe vrienden en bid hen bedaard te blijven.

*
* *

't Was elf ure. Lustig luidden de klokken van alle Brugsche torens en torentjes. Hun gegons of gebeier klonk vroolijk in de ooren der Leliaarts, die in de rijkste gewaden uitgedost, door de stad reden, om zich te laten bewonderen, in afwachting van 't vorstelijk bezoek.

Met koortsachtige gejaagdheid werd er nog aan de laatste versiering der stede gearbeid. Wellicht bevonden er zich onder 't gevolg der Fransche gebieders velen, die Vlaanderen altijd hadden hooren uitkrijten voor een onbeschaafd, een heidensch gewest ! Welnu, die vreemdelingen moesten stellig eene andere gedachte gekregen hebben van ons land. Reeds in de bezochte steden waren ze opgetogen geweest over de pracht en weelde, alom ten toon gespreid. Doch Brugge, 't rijke, 't machtige Brugge spande de kroon.

De St. Kathelynepoort, langs waar de stoet binnenrijden zou, was verborgen achter eene sierlijke praalboog, welke 't vorstelijk paar het welkom toeriep. De straten, die van hier naar de Markt voerden, schenen dreven, want aan beide zijden stonden frissche sparren, welke gisteren nog deel maakten van 't Maldegemsch bosch.

De gevels der woningen verdwenen onder 't blankste lijnwaad, dat Vlaanderen leveren kon. En groene slingers, bonte schilden, allerlei kleurrijke zinnebeelden, om Filips en zijne gemalin te vleien, staken overheerlijk bij de witte stoffe af. 't Plaveisel was bedekt onder een tapijt van loovers en bloemen. Hier en daar verzezen eerepoorten, getooid met vlaggen, banieren en wimpels... maar nergens ontwaarde men den Vlaamschen Leeuw, tenzij

in eene vernederende houding. Aan vele hoeken stonden zilveren vaten, met brandend reukwerk, wiens sterke geur de lucht vervulde. Op de Markt zelve aanschouwde men een prachtig verhoog. Onder een hemel, behangen met fluweel, bezaaid met gouden lelies, waren twee gebeeldhouwde zetels geplaatst, prijkende met de wapens van Frankrijk en Navarre. Heerlijke planten wier vaderland Vlaanderen niet zijn kon, stonden zij en achterwaarts en waren een lust voor 't oog. Kostbare vloerkleeden bedekten de trappen dezer stellage en ook het plein tot bij de halle. Palen, met guirlandes omwonden, omringden den troon en droegen allerlei schilden, door de eerlooze Leliaarts uitgedacht, om de doorluchtige bezoekers te vleien. Hier werd de Vlaamsche Leeuw bespot, daar las men een schamp-schrift op de Klauwaarts, ginds werd Johanna van Navarre, de listige, wreede plaaggeest, bij eene schitterende sterre des hemels vergeleken. De ambachten van Brugge schaarden zich zwijgend, met strak en gerimpeld gelaat, aan de vier zijden der markt. De wevers stonden nevens de beenhouwers.

Men zag er de mannen van den voetboog van Sint Joris, en het schuttersgilde van Sint Sebastiaan. Hunne banieren werden lichtjes bewogen door het streelend Meiwindeke. De bakkers waren kenbaar aan hunne witte wapenrokken, welke kleur zeker wel doelde op 't meel, dat ze tot deeg bewerkten. Een banier, een zilveren visch vertoonende, woei boven 't ambacht der vischverkoopers. De smeden maakten indruk door hunne kloeke gestalte en niet minder door hunne gespierde armen, die zeer geschikt schenen een gevaarlijk wapen te hanteeren. Een gulden schietspoel versierde den standaard der moedige wevers, waarnevens men de volders, de ververs en de lakenscheerders bemerkte. De touwslagers, de scheepsbouwers, de metsers, de timmerlieden ontbraken evenmin. Hoe dapper deze ook mochten zijn, evenals vele andere kleinere of grootere aanwezige ambachten, boezemden ze niet zoo'n eerbied in, als de ontzagwekkende beenhouwers, welke Jan Breydel aanvoerde.

— Ik hoop dat het onteerend tooneel niet lang zal duren, sprak de deken der macecliers met doffe stem tot De Coninc.

— Kalm Jan, oefen geduld ! antwoordde de hoofdman der wevers.

— Geduld, geduld ! Ja, ik moet wel, maar 't is eene marteling. Zie dat sneeuwwit lijnwaad, Pieter ! Wie heeft het vervaardigd ! De ruwe knuisten der Vlaamsche zwoegers. En die sierlijke zetels, wie tooverde ze uit een brok ongeschaafd eikenhout ? Meubelmakers, die in een houten huis, onder een rieten dak wonen ! En wier handen mengden de kleuren, om die vlaggen en banieren te maken ? Ginds zijn ze, de nederige verwers... doch grooter kunstenaars dan men in eenig land ter wereld vinden zal. En alles wat daar waait en wappert, staat of ligt, prijkt of siert, dat alles is...

kracht en bekwaamheid, zweet en bloed ook van ons volk. En dan te moeten denken, dat straks op dien troon een vreemde heerscher, en eene venijnige kwaadstichtster zullen plaats nemen, vorsten, die samenzweren met eene bende verraders, om ons te vertrappelen, te boeien en te ketenen ! Ha, 't is moeilijk om bij die monsterachtige gedachte kalm te blijven.

Terwijl hij zoo sprak, vlamden Breydels oogen en zijne kloeke, geveleschde armen zwaaiden driftig heen en weer.

— Alles wat ge zegt, dringt me recht in 't harte, Jan, antwoordde de deken der wevers. En waarachtig, ook mijne vingers jeuken om die eerlooze schilden neer te trekken ! Maar wat zou het ons baten ? Ons uur is nog niet geslagen. Een weinig geduld ! En dan, makker, dan zal het blijken, dat een koning niet gediend wordt door vleiers ! Ge verstaat me wel, nietwaar ?

Eensklaps klonk bazuingeschal. Schetterend weergalmde het over 't uitgestrekte plein. Edellieden, met vrouwen en dochters, allen in de kostbaarste kleeding gehuld, schaarden zich rond den troon.

Sterker schalden de speeltuigen. De koninklijke stoet was reeds binnen de stad. Ginds verscheen hij, komende uit de Wollestraat.

Herauten reden voorop. Aan hunne lange bazuinen wapperde de banier huns meesters, gouden leliën op een blauw veld.

— Heil den koning en de koninginne ! riepen de Leliaarts.

Ze hadden het vorstenpaar bemerkt.

Filips de Schoone was op een prachtigen draver gezeten. Trotsch zag de koning om zich heen. Over zijn gelaat lag een trek van vreugde. Nu bevond hij zich in 't hart van Brugge, de wonderlijke wereldstad, thans zijne stad. Zijn wensch was vervuld. Vlaanderen behoorde hem,

Aan zijne zijde reed Johanna van Navarre. Evenals bij elke openbare plechtigheid fonkelde haar kostbaar gewaad van edelgesteenen en diamanten. Maar haar gezicht boezemde ieder rechtgeaard mensch een diepen afkeer in, want de sluwe vrouw kon zelfs in deze ure hare verachting voor de Vlamingen niet verbergen. Al de boosheid van haar harte straalde uit den blik, waarmee ze de menigte monsterde. En een gelaatskenner las duidelijk in de rimpels van haar voorhoofd, dat daarachter listige, verraderlijke plannen broedden.

Ridders, pages, staatsjuffers, volgden 't konings paar, en eene sterke afdeeling krijgsknechten, geharnast en flink gewapend, sloot den optocht.

— Heil den koning en de koninginne ! juichten de Leliaarts weer, toen Filips en Johanna het verhoog bereikten, van hun paard stegen en den troon beklommen. Maar 't volk van Brugge, de ambachten, hielden

de lippen gesloten. En waarlijk zeer zwak, klonk 't gejubel der bastaard Vlamingen over de ruime markt.

De magistraten der stad naderden en bogen zich diep voor de nieuwe meesters. Een dienaar, op wiens fluweelen kolder 't wapen van Frankrijk nevens dat van Brugge gewrocht was, bood den vorst op een kussen de sleutels der stede aan. 't Was nog niet genoeg, dat de wethouders zich slaafs aan de vreemdelingen onderwierpen, neen, hun woordvoerder loofde in sierlijke taal den grooten koning en zijne doorluchtige gemalin, die zoo genadig waren Brugge met hun bezoek te vereeren.

Filips de schoone antwoordde op minzamen toon en beloofde gouden dingen voor Vlaanderen en de Vlamingen.

— Heil den vorst en de vorstinne! riepen nogmaals de Leliaarts.

Johanna van Navarre zag in 't rond. Buiten de groep vleiers en omgekochten bemerkte ze slechts stuursche gezichten. En de burgers schenen haar te willen tarten door hun fieren blik, die onbevreesd op het koud en stroef gelaat der gehate vrouw gevestigd werd. Dan bemerkte de koningin met hevigen nijd de kostbare kleedij der edelvrouwen. Zij had gemeend hier te komen pronken met hare edelgesteenten en diamanten... maar 't gewaad van menige Vlaamsche was weelderiger dan dat der gade des konings.

Johanna voelde zich diep gekrenkt. Zij scheen uitzinnig van spijt en teleurstelling. Haar gelaat kleurde zich vuurrood, hare oogen gloeiden en met eene stem, welke al haar jaloezie verried, riep de afgunstige vorstin zich tot de magistraten richtende:

— Mijne heeren, ik meende hier alleen koninginne te zijn, en ik zie er meer dan vierhonderd rond mij!

Filips de Schoone zag verstoord op.

— Laat ons gaan! fluisterde zijne echtgenoot, kwalijk hare woede verbergende.

Reeds op dit oogenblik smeedde ze plannen, om het volk van Vlaanderen te tergen en te martelen.

De koning deed een teeken. De bazuinen schalden. De paarden werden voorgebracht. En 't vorstenpaar daalde onder 't gejuich der Leliaarts de treden van den troon af.

De stoet trok naar den Burg. De hooge bezoekers en hun gevolg reden door de poort van de Looze, 's graven woning., maar waar nu de feesttafel gedekt was, om Gwijde's val en Vlaanderens onderwerping te vieren.

Voor den maaltijd begaf Johanna zich naar een der vertrekken, welke met weelde en pracht voor haar ingericht waren. Woedend liet zij zich op eene rustbank neervallen. Filips kwam haar opzoeken.

— Zijt ge niet wel? vroeg de koning. Vermoeit de reize u wellicht?

— Vermoeien, ha! schoot de trotsche vorstin uit. Ze verveelt me, ze boezemt me afkeer in, want telkens word ik gehoord en hier in Brugge 't meest. Ziet ge nu, sire, welke gevolgen uwe zwakheid reeds na zich sleept? Ge benoemdet Raoul de Nesle tot landvoogd over dit verwenschte rijk. En evenals uw broeder Valois, de ondankbare welke ons verliet, is Nesle te goed, te laf misschien, om dit volk te regeeren. Ge zult en moet mijn verzoek inwilligen! riep de koningin op heftigen toon. Een man met sterke vuist alleen kan deze onbeschofte Vlamingen, die hunne vrouwen als vorstinnen laten gekleed gaan, temmen. En daarom eisch ik, dat nog heden mijn oom Jacob du Chatillon tot heer van Vlaanderen uitgeroepen worde.

— Maar...

— Geen maar... geen tegenspraak! hernam de koningin nijdig. Ben ik nog niet genoeg beleedigd? Honderde onbeschaafde wijven stonden me daar brutaal aan te staren en ik las in hunne oogen: ge kunt ons niet verblinden, ge zijt niet hooger dan wij. Zit ik daarvoor op den troon van Frankrijk, heb ik ons heerlijk land verlaten, om hier gegriefd te worden? Ik weiger me nog te vertoonen in deze heidensche stad, waar wevers en beenhouwers hun hoofd durven verheffen, zoo gij, Sire, mijn wensch niet uitvoert!

Johanna riep hare kamerjuffer.

— Ga een page melden, dat de koning den heer du Chatillon wenschte te ontvangen! gebood ze ruw.

Weldra trad een statig edelman, doch met een ongunstig gelaat, diep buigend het vertrek binnen.

— Ik heb de eer door mijn heer en koning ontboden te zijn, sprak hij op honingzoeten toon.

— Ja, antwoordde de koningin. Mijn oom heeft zich steeds een trouw onderdaan betoond en daarom willen wij hem beloonen.

— Ik ben gelukkig mijn vorst en mijne vorstin te kunnen dienen, murmurde Jacob du Chatillon, wien de vreugde op 't gelaat blonk.

— Welnu, hoor dan welke gunst de koning u beschikt, vervolgde Johanna.

Filips de Schoone scheen nog te aarzelen. Maar zijn blik ontmoette dien zijner gade en onmiddellijk zei hij dan:

— Heer du Chatillon, ik heb u benoemd tot landvoogd van Vlaanderen, hopen dat gij dit gewest naar mijn wil en verlangen zult besturen.

De edelman hield nog juist den jubelkreet terug, die bij 't vernemen van het groote nieuws op zijne lippen lag.

— Hoe zal ik mijne dankbaarheid bewijzen voor die hooge onderscheiding Sire ! stamelde hij, buigend als een riet.

— Dat kunt ge ! viel de koningin in. Ge waart getuige van de onbeschaafdheid der Bruggelingen, niet waar ?

— Inderdaad, koninklijke nichte, dit volk weet niet door welk een diepe klove het gescheiden is van den Franschen troon. Men zag duidelijk, hoe burgers en geringe edellieden gewoon zijn op gemeenzamen voet te verkeerem met vorstelijke personen. De invloed van Gwyde's regeering werkt nog voort.

— Welnu, ik reken op u, om hier andere wetten in te voeren, zei Johanna listig. Ik haat de Vlamingen ! Ja, ik veracht ze niet alleen, ik haat ze. Ik behoef u dus niet verder uit te leggen, wat wij van u verwachten.

— Mijne koninklijke nichte en gebiedster mag gerust wezen. Ik zal mijne taak naar Haar welgevallen uitvoeren.

Zoo werd er daar in de Loove, in 's graven voormalige woning, in 't hart van Vlaanderens rijkste koopstad, samengespannen, om de kloeke burgers tot een slavenras te vernederen.

Een wreed onrechtvaardig man, een werktuig in de hand der sluwe, valsche Johanna van Navarre, was tot landvoogd over 't arme Vlaanderen aangesteld.

* * *

Op dien stond keerden Arnold en Flip, Breydels neef en knecht, van de markt huiswaarts. Aleida stapte aan de zijde van haren verloofde. Het drietal sprak over alles, wat ze dien morgen aanschouwd hadden.

— Uit den weg, gemeene dorpers ! klonk het eensklaps achter hen.

De jonge lieden wendden verrast het hoofd. Eenige Vlaamsche edellieden naderden te paard en hij, die op zulk een ruwen toon de wandelaars gemaand had, plaats te maken, was niemand anders dan de zoon van den heer Van Syssele, die nevens zijn vader reed.

— Ha, wie we daar hebben ! schreeuwde de jonker, Arnold herkende. Kerel, 'k heb nu geen tijd, want om uwentwil mag ik niet te laat bij 't feestmaal verschijnen, doch onthoud het, we hebben nog eene rekening te vereffenen.

— Eene rekening te vereffenen ? spotte Arnold. Ik meende, dat ge genoeg betaald waart met dien fakkel in uwe dronken tronie en vooral met de stooten en duwen, welke ge te Damme opleipt, toen ge daar voor bedelaar kwaamt spelen. Maar, schoone heer, haast u naar de Loove, ge kunt wel een smakelijk beetje verdragen, want sinds koning Filips

Vlaanderen bezit en dus geen Leliaarts meer betalen moet, is schraalhalz zeker wel keukenmeester in 't krocht van Syssele.

Reinier, die reeds voorgereden was, had alles verstaan. Hij zag bleek van woede en ook zijn vader trilde van gramschap. Maar zij moesten voort! De omgekochten mochten kruimkens gaan eten van 's konings tafel!

— Wacht maar! sisten vader en zoon.

— Ja, zeker wacht maar! riep nu Flip. We zullen ons nog eens warmen bij 't Sysseelsche roovershol!

— Weest toch voorzichtig! smeekte Aleida... Ha! ge zijt beiden roekeloos geweest. Zij zijn nu meester in Brugge.

— Denkt ge het? vroeg Arnold. Ge vergist u, geliefde.

— Meester in schijn, maar schijn bedriegt, verzekerde Flip. We zullen binnen enkele dagen wat anders zien. Wat verbeelden die beroeide jakhalzen zich! Uit den weg gemeene dorpers! En als ge u niet haast, zouden ze u tot vleeschspijs vertrappelen! Doch weldra zullen ze een ander liedje zingen.

— Daar is meester Breydel! riep Aleida.

Inderdaad de deken der beenhouwers kwam met den hoofdman der wevers, uit eene zijstraat.

Arnold vertelde het gebeurde.

— Flink gesproken, op mijn woord! riep zijn oom. Maar vriend De Coninc zal u weer een leske geven. Ik lees het al in het flikkeren van zijn eenig oog.

— Ja, Ik moet de jonge lieden bekijken, zei de deken der wevers. We dienen nu kalm te zijn. Ik weet wel, jeugdig bloed schuimt en bruist, doch onze tijd is nog niet gekomen. Slechts geduld!

— Maar, meester, moesten we ons dan laten beleedigen? vroeg Flip heftig. Zoo'n kraaienschrikker meent, dat de stad hem toebehoort.

— Kalm, kalm... ten minste thans nog, hernam De Coninc glimlachend. Weldra zullen de leeuwen dansen. En dan is 't uit met al de koude beweging, de kale drukte van het Leliaartsgebroed.

— Zou er oorlog komen? vroeg Aleida angstig.

— Een van twee: krijg of gij eene slavin, antwoordde haar vriend driftig.

— Ge moogt het uwe verloofde niet euvel duiden, dat ze voor bloedige tooneelen terugschrikt, zei de hoofdman der wevers. Anders ware zij geen vrouw. Maar als de worsteling aanvangt, dan zullen de Vlaamsche vrouwen ons steunen. Ja, Aleida, er breekt wis en zeker oorlog uit, dat heb ik op 't gelaat van koningin Johanna gelezen.

— Ze spuwde venijn! spotte Flip. Ik vreesde nog, dat hare oogen

uit de kassen zouden springen. Een wijf met zulke kijkers, de Heiligen bewaren er mij voor, dat zoo'n soldenier met mij in 't huwelijksbootje stapte !

— Kom, laten we huiswaarts gaan, ried Jan Breydel aan. Het schild op het huis van dien Leliaart doet mijne vingers jeuken, om het naar beneden te halen. Maar ik moet wachten, zegt vriend De Coninc en hij heeft in zijn pink meer verstand dan al de Franschen en Leliaarts, die thans op de Looove hun spel voortzetten, in hunne gezamenlijke hoofden.

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)